

ligt som mulig, og selv om det just ikke kom dertil, at man stillede Embederne til Reiteration, som der har været Tale om, vilde Resultatet dog nogenlunde blive det samme. Jeg har ligesaa megen Høielse som ethvert andet Medlem for de ulykkelig stillede lavere Embedsmænd; men Sagen stiller sig for mig i dette Tilfælde saaledes, at jeg hellere vil se, at de miste deres Tillæg en kort Tid, for at de kunne faae noget Bedre og Retferdigere senere.

Udsig: Det gjør mig ondt, at jeg endnu en Gang maa komme tilbage med et Par Ord til det Spørgsmaal, jeg rettede til den ærede Conseilspræsident; thi skjøndt jeg ikke negter, at hans sidste Yttringer vare mig ganske anderledes tilfredsstillende, end hans første forekom mig, saa er der dog Noget derved, som jeg kunde ønske nærmere opklaret. Den høitærede Conseilspræsident bemærkede, at han aldrig havde troet, at der fra Landsthingets Majoritets Side kunde være Spørgsmaal om at vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det er kommet fra Folkethinget. Han bemærkede, at det var paa den Maade, han besvarede mit Spørgsmaal om, hvorvidt han fraraadede Vedtagelsen af dette Forslag. Det er muligt, at jeg er noget for punktøvs i saa Henseende, det er muligt, at jeg ser en Distinktion, hvor der ingen Distinktion skal være; men jeg lagde noget Mærke til disse Ord. Den ærede Minister talte om Landsthingets Standpunkt, om det Standpunkt, som han maatte antage, at Landsthinget vilde indtage; men han talte ikke om sit eget Standpunkt, og dersom man vil bebrejde mig, at jeg nærer nogen Tvivl i saa Henseende, vil jeg fremhæve, hvorledes den ærede Minister har stillet sig i det andet Thing. Saaledes som jeg allerede tillod mig at berøre i mit første Foredrag, yttrede den ærede Minister nemlig, da disse forskjellige Forslag forelaa der, som følger: „Jeg har forsaavidt — det vil sige med Hensyn til de tre Ændringsforslag — meget let ved at udtale mig om dem, idet det er en Selvsølge, at de Forslag, der ligge Regjeringen nærmest, ere de, som jeg mindst har Anledning til at modsætte mig eller fraraade Thinget at vedtage“, en Yttring, som senere gjentoges med omtrent de samme Ord, idet det hedder: „at de stillede Ændringsforslag selvfølgelig i samme Grad ere mig mindre imod, som de sjæne sig mindre fra det af mig fremsatte Lovforslag“. Heraf drog jeg den Slutning, at den høitærede Finantsminister er af den Mening, at hvis ikke Alle kunde faae Dyrktidstillæg, saa maatte dog helst saa mange som mulig faae det, at han nødigere vilde have, at aldeles Intet skulde blive bevilget, end at et mindre Beløb blev bevilget, altsaa helst have bevilget saa Meget som mulig. Det var den Slutning, som jeg drog af hans Ord. Naar nu den ærede Minister her har

sagt, at han ikke kunde tro, at Landsthinget kunde have en saadan Ansættelse, saa vilde jeg gjerne vide, om dette ogsaa er hans Mening, om ogsaa han foretrækker, at Ingen faar, fremfor at kun Nogle faae.

Finantsministeren (Strup): Jeg kunde dog ønske strog at gjøre en Bemærkning til, hvad det ærede Medlem fremhævede til mig, og det er den, at det dog forekommer mig at være en beynnderlig Bæmsning og Udtydning af min Udtalelse i det andet Thing, den, som det ærede Medlem angav. Jeg tror, at disse mine Udtalelser endogfaa vare saadanne, at der ikke deri laa noget Tilfagn fra min Side om at ville indstille til Kongens Stadsfæstelse noget Forslag, der i den Grad afviger fra mit som det foreliggende. Jeg udtalte kun, i hvilken Grad jeg var tilbøielig til at modsætte mig Forslagene, men jeg udtalte ikke om noget af dem, at de havde min Tilslutning, saaledes at jeg vilde kunne modtage dem. Noget ganske Andet er, hvorvidt en Regjering vil være istand til at afvise endogfaa den tarveligste Gave til Embedsmændene, naar begge Repræsentationens Afdelinger ere enige om, at kun dette er det passende Beløb og den passende Rækkvidde; det er noget ganske Andet, men det foreligger jo slet ikke. Jeg udtalte før, at jeg ikke kunde antage, at det i Virkeligheden nu i dette Dieblit forelaa for Landsthinget som en Mulighed at vedtage Lovforslaget usforandret. Det grundede jeg ikke paa et Skjøn over, hvad jeg maatte antage var Fler-tallet af Landsthingsmedlemmernes Mening om Sagen, altsaa paa et mere eller mindre løst Skjøn; men jeg grundede det paa de meget bestemte Udtalelser, der fremkom ved 2den og 3die Behandling her i Thinget, uden at de fandt nogen Modsigelse fra nogen Side i Thingets Majoritet. Jeg tror ikke, man paa nogen Maade kan betegne det som en blot subjektiv Opfattelse fra min Side, jeg tror, at der foreligger et bestemt Vidnesbyrd om, at det i alt Fald ved 2den og 3die Behandling var dette Things Mening, at der ikke kunde være Tale om at vedtage det, som her foreligger.

Suel: Medens Forslagsstillerne selvfølgelig ikke kunne være andet end tilfredse med, at den høitærede Finantsminister og Medlemmerne af Thinget have stillet sig saaledes, at vi kunne gjøre os grundet Haab om, at vore Forslag ville blive vedtagne, er der fra et enkelt Medlems Side kastet den Handske ud til os, at dette Forslag er Alt eller Intet; og da det ærede Medlem ellers altid udmærker sig ved et fordrageligt Standpunkt, skal jeg tillade mig paa Forslagsstillerens Vegne, at udtale til ham, at vi netop have det Syn paa Sagen, at det, der er budt os fra Folkethingets Side, er Intet for Embedsmænd med Lønninger